

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/95/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117012096
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Margaréta Jurková Žoldáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7117012096.11

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovvej a sudcov JUDr. Miroslava Osifa a JUDr. Bc. Milana Husťáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. mája 2021, v trestnej veci proti H. U., obžalovaného pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Tr.zák. a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Tr.zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 14.9.2020 sp.zn. 5T/77/2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného H. U..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 14.9.2020 sp.zn. 5T/77/2017 bol obžalovaný H. U. podľa § 285 písm. c) Tr.por. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Košice I sp. zn. 1Pv 423/16 zo dňa 22. decembra 2017, podľa ktorej mal spáchať prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona tým, že

v O., na X. F.Í. vestibulu budovy Ž. X. nachádzajúcej sa na X. A. Č.. X, dňa 26.3.2017 o 23.15 hod., opakovane udrel stoličkou Š. S. do oblasti hornej vonkajšej časti pravého predkolenia tesne pod kolenným kĺbom, čím Š. S. spôsobil trieštvú zlomeninu horného konca pravej ihlice v oblasti pod kolenom s dobou liečenia 35-40 dní,

pretože nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Zároveň obžalovaného H. U. uznal za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v O., pred budovou Ž. X. nachádzajúcej sa na X. A. Č.. X, dňa 30.11.2016 okolo 16:40 hod., fyzicky napadol T. Č., a to tým spôsobom, že ho dvakrát kopol do ľavého kolena a potom, čo poškodený po útoku ušiel do predajne E. D., ho H. U. dobehol a začal ho kopať do oblasti hrudníka, chrbta a rúk, ktorými si poškodený chránil svoje telo, následne mu vytrhol z rúk mobil, ktorým chcel poškodený zavolať políciu a zahodil ho, pričom s fyzickým útokom prestal až po naliehaní neznámych zákazníkov predajne.

Za to bol obžalovanému podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 a § 36 písm. j) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmiennečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. súd pri povolení podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určil obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní 1 (jedného) roka.

V zákonom stanovenej lehote proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie obžalovaný H. U. odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že okresný súd vo svojom rozhodnutí opätovne nedostatočným spôsobom vyhodnotil zistený skutkový stav v predmetnej veci.

Krajský súd zrušil napadnutý rozsudok s tým, že súd prvej inštancie mal doplniť dokazovanie a znovu vyhodnotiť aj dôkazy, ktoré navrhla obhajoba a až následne vo veci rozhodnúť.

Obžalovaný už od začiatku trestného konania, popieral spáchanie trestného činu, ktorý sa mu kladie za vinu a teda jeho konanie nenaplnilo skutkovú podstatu trestného činu v zmysle § 364 ods. 1. písm. a/ Tr. zák., keďže sa takého trestného činu nedopustil.

V trestnom konaní bola na základe návrhu obžalovaného vypočutá svedkyňa G.. M. M., ktorá potvrdila to, že obžalovaný bol zamestnancom ich spoločnosti a mal dohľad nad kamerovým systémom. Jeho úlohou bolo pri zistení krádeže, výtržnosti, zabezpečiť privolanie policajnej hliadky, čím svedkyňa potvrdila, že obžalovaný vykonával svoju pracovnú činnosť.

Z výpovede svedkyne G.. M. M. teda vyplýva, že obžalovaný sa nemohol dopustiť výtržnosti, pretože práve takéto vyhľadávania mali byť náplňou jeho práce. Obžalovaný mal podozrenie a preveroval, či poškodený T. Č.E. neodcudzil majetok z predajne, pričom práve poškodený T. Č. začal byť agresívny voči jeho osobe, napadol ho s fľašou v ruke, útočil naňho aj slovne, čo potvrdili aj vypočutí svedkovia, policajti privolaní obžalovaným. Policajti ako svedkovia vypovedali, že poškodený T. Č. im neoznámil, že strany obžalovaného, došlo k nejakému útoku na osobu poškodeného. Pokiaľ by poškodený T. Č. po príchode polície mal zranenia ihneď by to povedal, avšak k takémuto oznámeniu zo strany poškodeného nedošlo.

Krajský súd v pôvodnom uznesení konštatoval, že aj najmenšie vykĺbenie ramena by bolo zjavne viditeľné pri privolaní hliadky a poškodený by nemal v tom čase dôvod neoznámiť túto skutočnosť privolanej hliadke a z toho dôvodu nie je možné ustáliť záver, že obžalovaný sa dopustil výtržníctva. Okresný súd po doplnení dokazovania na hlavnom pojednávaní, ktorého závery podľa názoru obžalovaného je potrebné vyhodnotiť v jeho prospech, absolútne tieto skutočnosti nebral do úvahy a uznal obžalovaného vinným iba na základe výpovedí poškodeného T. Č. a svedkov D. F. Y. U. T.. Podľa názoru obžalovaného svedok T. Č. nevypovedal pravdivo, čo bolo preukázané aj ďalšími výpoveďami svedkov.

Svedok D. F. vypovedal na hlavnom pojednávaní v rozpore so svojou výpoveďou z prípravného konania, pričom nepotvrdil na hlavnom pojednávaní útok obžalovaného na poškodeného, práve naopak uviedol, že nevidel a nemohol vidieť žiadny útok, keďže sa v predajni počas stretu nenachádzal. V rozpore s uvedeným zistením, okresný súd uviedol, že D. F. bol priamym svedkom útoku, ktorá skutočnosť sa nezakladá na pravde. Túto výpoveď svedka D. F. okresný súd nebral do úvahy prvý krát pri ukladaní trestu, pričom aj krajský súd konštatoval, že svedok D. F. nemohol vidieť fyzicky útok na poškodeného T. Č., keďže sa v tom čase nachádzal na zastávke autobusu.

Taktiež priamym dôkazom nie je ani svedectvo svedka U. T., ktorý iba potvrdil, že videl iba poškodeného ako vběhol do predajne s fľašou v ruke vykrikujúc na obžalovaného. Svedok U. T. vedel, že obžalovaný pracuje v predajni ako ochrankár, čo potvrdila aj svedkyňa G.. M. M..

Za takto vykonanej dôkaznej situácie nie je možné konanie obžalovaného kvalifikovať ako trestný čin výtržníctva, keďže sa ho nedopustil. Žiadnym spôsobom na poškodeného neútočil, len sa bránil. Už priamo privolanej hliadke obžalovaný uviedol, že ho poškodený napadol fľašou. Na druhej strane poškodený T. Č. hliadke PZ neuviedol žiadne skutočnosti.

Obžalovaný zastáva názor, že pokiaľ okresný súd obžalovaného v tomto skutku oslobodil spod prečinu ublíženia na zdraví, mal ho oslobodiť aj z prečinu výtržníctva, keďže by išlo o súbeh trestných činov.

Právny záver okresného súdu, na základe ktorého obžalovaného uznal vinným iba na základe výpovedí poškodeného T. Č. a svedkov D. F. Y. U. T., ktorí mali byť priamymi svedkami a potvrdiť fyzický útok na poškodeného neobstojí, pretože tieto skutočnosti nepotvrdil ani jeden z týchto svedkov a teda okresný súd nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie, keď uviedol, že ide o priamy dôkaz.

Okresný súd v rozsudku zo dňa 21.5.2018 obžalovanému uložil peňažný trest vo výmere 300,- € s odôvodnením, že nezistil príťažujúce okolnosti a uviedol, nakoľko obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život uznal mu jednu poľahčujúcu okolnosť. Na strane druhej v rozsudku zo dňa 14.9.2020 mu uložil za ten istý trestný čin už trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov s odkladom na skúšobnú dobu jedného roka, čiže trest prísnejší, čo nijakým spôsobom neodôvodnil, pričom dôkazná situácia po vypočutí rôznych svedkov bola priaznivejšia, prinajmenšom rovnaká ako pri ukladaní trestu prvý krát.

Na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaný navrhol, aby ho krajský súd oslobodil spod obžaloby prokurátora aj pre skutok v bode 2, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor, pričom uviedol, že intervenujúci prokurátor sa vzdal práva podať odvolanie tak vo vzťahu oslobodzujúcemu, ako i odsudzujúcemu rozsudku.

Podstatnou skutočnosťou odvolania obžalovaného podľa názoru prokurátora okrem iného je to, že poukázal na tvrdenia svedkyne G. M. M., ktorá vypovedala, že obžalovaný bol zamestnancom ich spoločnosti a že mal dohľad nad kamerovým systémom. Jeho úlohou bolo, pri zistení nejakej krádeže alebo výtržnosti, zabezpečiť ďalej privolanie policajnej hliadky, čiže potvrdila skutočnosť, že zakročoval voči poškodenému T. Č. v rámci pracovnej činnosti. Tieto obžalovaným uvádzané skutočnosti však nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch.

V prvom rade prokurátor rezultoval, že obžalovaný v čase spáchania skutku nemal podpísanú písomnú zmluvu (dohodu), ktorá by ho oprávňovala na zákrok proti poškodenému a už vôbec nie v objekte predajne D., ktorá mala zamestnaného vlastného pracovníka SBS. Skutočnosť, že obžalovaný nemal podpísanú zmluvu (dohodu) obžalovaný ani vôbec nepopiera (vo svojej výpovedi uviedol, že sa mu v čase spáchania skutku len tvorila).

Zo správy obchodnej spoločnosti H. L., Y.X.. je zistiteľné, že obžalovaný H. U. v mesiacoch október až december 2016 nebol zamestnancom tejto spoločnosti. Tento záver podporuje aj správa X. F., F. O..

Napriek absencii zmluvného podkladu pre konanie obžalovaného, ktoré je predmetom trestného konania, možno postup obžalovaného vo vzťahu k poškodenému T. Č. vyhodnotiť ako maximálne neprofesionálne, neproporcionálne a agresívne a dokonca vybočujúce z rozsahu pracovnej náplne zamestnanca na pracovnej pozícii dohľad nad kamerovým systémom. Obžalovaný zakročil voči poškodenému T. Č. mimo vybraných prevádzok, v ktorých môže zamestnanec svoju pracovnú náplň prislúchajúcu vyššie uvedenej pracovnej pozícii vykonávať, čo taktiež vyplýva zo správy obchodnej spoločnosti H. L., Y.X.. a výpovede G. M. M..

Obrana obžalovaného spočívala v tom, že v inkriminovaný deň (30.11.2016) sa iba bránil pred útokom poškodeného a jednal tak len preto, že sa cítil byť ohrozený vyhrážkami poškodeného, evokujúc jeho postavenie ako poškodeného, je nezmyselná a nekorešpondujúca s jeho správaním. Obžalovaný mal množstvo alternatívnych možností, ako sa s údajnými vyhrážkami popasovať (napr. privolaním polície, pracovníka SBS, ktorý pracoval v D.), pričom jeho správanie sa pred spáchaním skutku a počas jeho priebehu vôbec nevypovedá o jeho zľaknutí sa zo vznikutej situácie a už vôbec nie o tom, že konal pod záštitou ochrany osôb a majetku na verejne prístupnom mieste.

Ak sa obžalovaný bráni tým, že si plnil svojej povinnosti vyplývajúce mu z pracovnej náplne prislúchajúcej pracovnej pozícii, ktorú mal údajne zastávať v inkriminovaný deň, je nepochybné, že konal nad jej rámec. V prvom rade, ak obžalovaný zistil, že mohlo dôjsť ku krádeži, mal ihneď, bez ďalšej svojej ingerencie, privolať policajnú hliadku, resp. si prezrieť kamerový záznam a tento archivovať pre jeho ďalšie eventuálne použitie či už v priestupkovo, resp. trestnom konaní. Z obsahu vyšetrovacieho spisu je síce evidentné, že policajnú hliadku privolať obžalovaný, avšak učinil tak až po spáchaní skutku (skutok bol spáchaný cca o 16:45 hod. a policajná hliadka bola privolaná o 17:00 hod.).

Prokurátor taktiež zdôraznil, že poškodený z predajne nič neodcudzil, keďže značka alkoholu, ktorú mal poškodený v ruke sa v F. D. ani nepredávala. Takýto záver vyplýva aj zo správy obchodnej spoločnosti D. X. H., Q..E..X..

Skutočnosť, že poškodený nejavil známky vykĺbenia ramena a neoznámil spáchanie trestného činu prítomnej policajnej hliadke, nevylučuje to, že bola naplnená skutková podstata prečinu výtržníctva. Akceptujúc výpovede svedkov H. X. Y. W.. H. M. (privolaná hliadka polície), ktorí zhodne uviedli, že poškodený nejavil žiadne známky poranenia a ani nežiadal lekárske ošetrovanie, ako aj skutočnosť, že poškodený vyhľadal lekárske ošetrovanie až niekoľko hodín po incidente s obžalovaným, bola spochybnená príčinná súvislosť medzi konaním obžalovaného a následkami v podobe zranení, ktoré špecifikoval znalecký posudok z odboru zdravotníctvo a farmácia.

Intervenujúci prokurátor reflektujúc na závery znaleckého dokazovania navrhol „vypustiť“ právnu kvalifikáciu ublíženia na zdraví v porovnaní s výrokovou časťou obžaloby. Obžalovaný sa svojim konaním uvedeným v bode 2 obžaloby dopustil minimálne prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, čo je dostatočne objektivizované predovšetkým výpoveďou poškodeného T.Š. Č., svedka U. T. Y. D. F., ktorí potvrdili, že obžalovaný prakticky bezdôvodne fyzicky napadol poškodeného. Obžalovaný spochybňuje výpoveď poškodeného T. Č. a svedka D. F..

Svedok U. T. (F. X.) je vierohodným očitým svedkom incidentu a z jeho výpovede vyplýva, že videl ako sa obžalovaný rozhlíada po predajni, akoby niekoho hľadal, prešiel cez dvierka pokladne a prešiel do zadnej časti predajne, odkiaľ začul krik a po príchode k zdroju hluku videl ako obžalovaný kopol do poškodeného raz jednou, raz druhou nohou do hornej časti tela, poškodený s fľašou nerobil nič, len ju držal v ruke a vykrikoval a mal v rukách telefón. Obžalovaný vo svojej výpovedi v podstate priznal, že použil násilie voči poškodenému. Z výpovede svedka U. T. zároveň vyplýva, že obžalovaný mal dostatočný časový horizont na privolanie policajnej hliadky, keďže poškodený ušiel do predajne D., no napriek tomu zvolil aktívne prenasledovanie údajného narušiteľa. Takáto reakcia obžalovaného úplne neguje jeho obranu spočívajúcu v tom, že sa len bránil atakom zo strany poškodeného.

Na základe obsahu vyššie uvedených dôkazov prokurátor vyslovil právny názor, že obžalovaný v inkriminovaný deň „zakročil“ voči poškodenému T. Č. bez akéhokoľvek pracovnoprávneho podkladu, ak by aj existoval pracovnoprávny vzťah medzi ním a spoločnosťou, jednoznačne konal nad rámec pracovnej náplne vyplývajúcej z pozície, ktorú mal údajne vykonávať, v priestoroch, ktoré ani nemá obchodná spoločnosť H. L., Y..X.. na starosti a bez akéhokoľvek legitímneho dôvodu, pretože ku žiadnej krádeži zo strany poškodeného nedošlo.

V závere písomných dôvodov vyjadrenia v reakcii na argumenty obžalovaného prokurátor navrhol, aby krajský súd odvolanie obžalovaného zamietol podľa § 319 ods.1 Tr.por.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné .

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkovým a právnym záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku vo výroku o vine a treste, ako aj vo vzťahu k výroku o náhrade škody, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu a keďže sa so závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I.ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu o vine obžalovaného.

Po podrobnom a dôslednom preskúmaní predloženého spisového materiálu, odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako aj písomných dôvodov podaného odvolania obžalovaným H. U. nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti o tom, že skutok sa stal, je trestným činom s ustálením právnej kvalifikácie prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Tak, ako to vyčerpávajúco a precízne uviedol okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, obžalovaného zo spáchania trestného činu jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností usvedčili poškodený T. Č., svedok U. T. Y. D.Á. F., ktorí potvrdili, že obžalovaný H. U. prakticky bezdôvodne fyzicky napadol resp. opakovane napádal poškodeného. Títo svedkovia taktiež aj bez zjavných rozporov zhodne a podrobne popisali ako došlo k jeho spáchaniu. O výpovediach menovaných očitých svedkov nemal krajský súd žiadne pochybnosti aj vzhľadom na výpovede svedkov príslušníkov polície, ktorí obžalovaného a poškodeného vyťažili so záverom že došlo medzi nimi (obžalovaným a poškodeným na mieste verejnosti prístupnom ku konfliktu.) Pokiaľ sa obžalovaný odvoláva na výpoveď svedkyne G. M. M., tak táto sa nevedela vyjadriť, v ktorom čase bol obžalovaný v ich spoločnosti zamestnaný. Až zabezpečené listinné dôkazy okresným súdom potvrdili, že v čase skutku obžalovaný nepracoval ako zamestnanec dohľadu nad kamerovým záznamom. Uvedená skutočnosť vyplýva zo správy spoločnosti D., H. L. W. Y. X. F..

K argumentom uvádzaným v písomných dôvodoch odvolania krajský súd dodáva nasledovne: Obžalovaný preceňuje niektoré nepodstatné rozpory vo výpovediach svedkov, ktorí ho zo spáchania skutku usvedčujú, čo je vysvetliteľné jeho subjektívnym hodnotením dôkazov. Súdy však hodnotia vykonané dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, pričom tieto dôkazy vyhodnocujú v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Tr. por., t.j. dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Rovnako krajský súd nezistil pochybenie okresného súdu ani pri určení druhu a výmery trestu. Trest, ktorý bol obžalovanému uložený okresným súdom zodpovedá hľadiskám uvedených v § 34 Tr. zák. Osoba obžalovaného je v napadnutom rozsudku hodnotená plne, v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania, pričom okresný súd pri výmere trestu prihliadol na stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného, osobné pomery a možnosti jej nápravy a taktiež aj na nemožnosť uloženia peňažného trestu obžalovanému.

Okresný súd správne dospel k záveru, že u obžalovaného H. U. sú splnené zákonné podmienky na uloženie trestu odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov s podmieneným odkladom na minimálnu skúšobnú dobu v trvaní 1 roka. Aj krajský súd u obžalovaného H. U. zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, a to podľa § 36 písm.j) Tr. zák.- pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. Krajský súd má za to, že uložený trest okresným súdom splní u obžalovaného účel trestu sledovaný individuálnou a generálnou prevenciou.

Preto krajský súd nezistiac žiadne pochybenie okresného súdu rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a odvolanie obžalovaného ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr.por. zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.